

Toni

Bylo, bylo, byla, byli, byla, žila a měla, zemřel, byl, dělala, byla, vyčetla, dala, říkalo, patřila, vypadal, dal...

Bylo nás pět, vlastně šest, jeden nám zemřel, malej, takže nás bylo pak pět, teď už jsme jenom tři.

U tetičky jsem žila jenom já. Sourozence jsem měla na Moravě. Bylo nás celkem pět, vlastně šest, teď už jsme jenom tři.

V Praze jsem byla jenom já. Na Kněžskejch lukách byli kamarádi. Zdeňka Boháčková a její máma. Ta její maminka nám dělala štít.

V Praze jsem byla jenom já. Mámě jsem to kdysi vyčetla. Tomu domu se říkalo krabice, protože vypadal jako krabice.

Chodili jsme do Třešňovky, co patřila Mičochovi, měl tam takovou boudičku, ve který prodával třešně.

Dal nám tři stromy k ocesání, ať mu prý nechodíme na další. Bylo nás celkem pět, vlastně šest, jeden nám zemřel, malej,

takže nás bylo pak pět, teď už jsme jenom tři. V Praze jsem byla jenom já. Mámě jsem to kdysi vyčetla.

Tetičce jsem říkala mámo. Na Jarov do pátý třídy. Pak jsem chodila do Hrdlořez. Tam byli kamarádi.

U Bursů v krámě měli všechno, kdykoli jsme tam zakleпали, co jsme chtěli, jsme dostali. Bylo nás pět, vlastně šest,

jeden nám zemřel, malej, takže nás bylo pak pět, teď už jsme jenom tři. V Praze jsem byla jenom já.

Mámu jsem měla na Moravě. U tetičky jsem byla jenom já. Říkala jsem jí pak mámo. Mámě jsem to kdysi vyčetla.

Když jsem se vdala, tak jsem se odstěhovala. Měla jsem první dceru Stáňu. Tak nějak jsem se trápila.

Když jsem se rozvedla, vrátila jsem se zpátky, ale už jenom ke strejdovi, tetička máma nežila.

I když jsem strejdu neměla ráda, tak jsem se na Luka vrátila. Chat Noir, kolínská voda, Astrid, květiny, pikantní,

jantar a teplo, samá růže, dřevitá, pižmová, fajn. Po druhý jsem se vdávala na Žižkově na radnici.

Jarda byl láska na první pohled. Za rok jsme měli Marušku. Chat Noir, kolínská voda, Astrid, květiny, pikantní,

jantar a teplo, samá růže, dřevitá, pižmová, fajn. Od roku šedesát, od podzima, jsem jezdila s tramvají,

různý trasy, to se střídalo, podle toho, jak vyšly služby. Pádila jsem si cestou necestou, v půl šestý v Dejvicích, Břevnov před šestou.

Tím, že jsem měla svý problémy, tak jsem jezdila služební vůz, svážela lidi do práce, dělala jedině denní.

Každý ráno do Vozovny Žižkov, pak jsem tam dělala výpravčí. Řídila jsem vůz 9 a 21 i 16 a taky jedničku a dvaadvacítku.

Měla jsem tu práci ráda. Roky a všechno bez nehod, s větrem jak o závod, tráva šuměla pod koly,

jako drak, ale vždycky tak, jak předpisy dovolily. Vstávala jsem ráno ve tři patnáct. Zkusila jsem si i metro.

Měla jsem tam spoustu kamarádů. Dělala jsem tu práci ráda. Neměla jsem se špatně. Pádila jsem si cestou necestou.

Když Jarda umřel, bylo to nejhorší, vůbec to nemůžu vyprávět, nedokážu to vůbec říct. Pak po třech měsících přišli a řekli:

„Buďte se z toho dostanete, nebo jde Maruška do ústavu.“ Dostala jsem se z toho. Nakonec jsem to zvládla.

U Kněžské louky 30/2146, Praha 3, 130 00

Maruška mi byla oporou. Taková láska jako ta s Jardou už nikdy nepřišla, to ne. Ale ještě jsem potkala Pavla.

srpen 2024

Petr Borkovec (*1970) je básník, prozaik, překladatel, autor knih pro děti. Byl dramaturgem literárního café Fra. Píše pravidelné texty pro rozhlasovou stanici Vltava, časopisy *A2* a *Qartál*, web *iLiteratura* a slovenskou revue *Fraktál*. Jeho zatím posledními knihami jsou soubor *Básně* (Fra) a krátké prózy *Křehká knížka* (Officina Praga). Překládá ruskou poezii 20. století a spolu s lingvistou Matyášem Havrdou antické tragédie.

Lela Geislerová (*1975) je ilustrátorka, komiksová autorka, příležitostná zpěvačka, kostýmní výtvarnice. Vydala komiksová alba *Magda* a *Lily a dvě mámy*. Pravidelně kreslí seriál stripů *Zen žen* do týdeníku *Respekt*. Za komiks *Jednou za život* obdržela cenu Muriel.

Příběh paní Patočkové z ulice U Kněžské louky napsal Petr Borkovec a ilustrovala Lela Geislerová

To je moje místo